

се върнатъ душитѣ на зайцитѣ, отъ които и ти си ялъ — отговори Тошкара, който, клекналъ до огъня, въртѣше шишове надъ жаравата.

Случката съ шапката бѣше съвсемъ прѣсна. Тая сутринь на пѣтъ къмъ рѣката дружината мина край Бърдарската воденица, при която по високитѣ брѣстове се чернѣятъ множество гнѣзда на гарги. Леко стреля несполучливо по нѣколко гарги. Редуваха се да стрелятъ, сжщо безъ да улучатъ, Доктора и Тошкара. Изплашени отъ гърмежитѣ цѣло ято гарги изхвъркна изъ клонитѣ съ оглушително грачене, завъртѣ се като черенъ облакъ надъ върховетѣ на дърветата и отлетѣ нѣкжде.

Даскала, който изобщо не е хващалъ пушка, намѣри сега случай да ги подиграва. Тошкара не се стѣпѣ, взе отъ Леко пушката.

— Даскале, хвърли нагоре шапката си, та да видишъ не мога ли да се прицелвамъ.

Даскала, увѣренъ че ще има още единъ поводъ да дразни Тошкара, отдалечи се на десетина крачки и подхвърли високо шапката си. Въ сжщия мигъ се раздаде гърмежъ и сѣкашъ внезапно въ търъ понесе и захвърли шапката въ рова до пѣтя, продупчена отъ съчмитѣ като решето.

— Хвана ли се на вждицата? — рече Тошкара. Това ти е наказание, та другъ пѣтъ да не задѣвашъ ловецъ на болното му мѣсто.

Даскала не можеше вече да се отърве отъ закачки. Излапали лакомо вкусния кебапъ и пресушили едната бѣклица, Доктора и Леко наметнаха на рамо мрежитѣ и тръгнаха да ловятъ риба.

— Даскале, а ти пази тукъ дрехитѣ и чакай да ти купя шапка — рече Тошкара и последва другаритѣ си, които вече газѣха изъ рѣката.